

валъ близкиятъ край на своя подвигъ. 2—3 дни какъ сж въ България: всичко мълчи. По Тракия сега се развѣватъ знамената — мислѣлъ той —, прѣщи гнилото здание на деспотизма, а тука какво има? Гдѣ е Заимовъ, гдѣ сж неговитѣ неброени полкове, гдѣ е неговия героизмъ, тѣй скоро прѣходенъ, като лъжа?! Нима нашитѣ юнаци ще останатъ безъ помощъ, заклѣщени отъ една кръвнишка папlachъ, безъ помощъ, отъ хора и безъ надежда, че ще издигнатъ единъ великъ споменъ въ историята на България? Нима тѣ ще бждатъ побѣденитѣ? Страшна злоба свила гнѣздо въ сърдцето на поета, която той криелъ отъ четата, за да не разколебава духътъ ѝ, толкова нуженъ въ моменти на успѣхъ, колкото и въ минути на загуба.

Единъ документъ притежаваме отъ епохата на тие 3—4 дни, който ни дава да разберемъ, че нашиятъ човѣкъ е успѣлъ да влѣзе въ сношение съ Враца, да ѝ обади, какво иска той отъ нея и какво е длѣжна да направи тя за България! Документътъ е здържанъ, въ него не личи собствената рѣчка на поета, макаръ да носи и неговиятъ подписъ, но все пакъ характеризира отчасти положението. Ето тоя документъ:

„Сираще!

Благополучно прѣминахме Дунавътъ, отъ Козлудуй до Баница малки сражения, въ бърдата голѣмъ бой, имахме 6 убити и нѣколко ранени, днесъ почивка. Пригответе хлѣбъ, 40 чифта царвули, защото имаме въ четата момчета съ чепици, и 40 оки тутунъ. Тая вечеръ сме ви на госте.

Главенъ войвода: Хр. П. Ботйовъ.

Секретаръ: Георги Апостоловъ¹⁾

¹⁾ Една бѣлѣжка къмъ тоя документъ се явява повече отъ нужна. Писано отъ Г. Апостолова, съдържанието на писмото напълно прѣдава чувствата на врачанци, частица отъ отговорността на които носи и самъ Апостоловъ. Запознати съ ходътъ на събитията, виждаме, че „секретарътъ“, който носеше отвѣтственность-